

Ambulancebehandlere – kompetencer og ansvar

En juridisk udredning af ambulancebehandleres sundhedsfaglige virksomhed

Resumé

Siden 1990-erne er den præhospitale indsats i Danmark udbygget i væsentlig grad. I takt med den stadigt større udbredelse og betydning af den præhospitale indsats er den sundhedsfaglige ydelse, som ambulancebehandlerne giver, derfor kommet mere og mere i fokus, hvilket afspejles i både uddannelseskraav og fastsættelse af kompetencer.

Den retlige regulering af ambulancebehandleres ydelser er imidlertid på mange måder særegen i forhold til reguleringen af sundhedsfaglige ydelser i sundhedssektoren i øvrigt. Langt de fleste professioner inden for sundhedsvæsenet er omgivet af en autorisationsordning. Dette gælder ikke for ambulancebehandlere. Når ambulancebehandlere giver ydelser, der ikke omfattes af lægers forbeholdte område, er det uklart, i hvilket omfang ambulancebehandlere anses for at handle selvstændigt eller som lægens medhjælp. Det er som følge heraf uklart, i hvilket omfang ambulancebehandlere og ambulancebehandlere med særlig kompetence anses som sundhedspersoner i sundhedslovens forstand. De offentlige sundhedsmyndigheder fører tilsyn med ambulancebehandlerne, og der er mulighed for klage og erstatning på tilsvarende vis som for andre sundhedsfaglige ydelser i sundhedssektoren. Tilsynsmyndigheden kan dog ikke anvende de reaktionsmuligheder ved faglig uforsvarlig adfærd, som følger af en autorisationsordning, da ambulancebehandlerne ikke er undergivet en sådan.

Om faggruppen skal være omfattet af en autorisationsordning vil bero på en faglig og politisk vurdering. I denne vurdering vil bl.a. indgå *karakteren af de ydelser*, som ambulancebehandlere og ambulancebehandlere med særlig kompetence (paramedicinere) giver. Ambulancebehandlerne er i dag uddannet til at kunne give forskellige former for sundhedsfaglige ydelser. I jo højere grad ambulancebehandlere må forventes at skulle træffe behandlingsbeslutninger, herunder selvstændige vurderinger af behandlingsbehov, i jo højere grad bør det retlige grundlag for deres faglige virke være klarlagt. I vurderingen må også indgå den *udvikling af den præhospitale indsats* som er sket i de senere år – og som ønskes på sigt. Hvis man ønsker yderligere at styrke og integrere den præhospitale indsats i det samlede sundhedsvæsen og have fokus på sammenhæng

i ydelser og faglig kvalitet, er spørgsmålet om man ikke i højere grad skal have en retlig regulering af ambulancebehandlerne, der afspejler deres virke som en integreret del af det sundhedsfaglige personale. Dette kan antagelig medvirke til at styrke ambulancebehandleres selvstændige virke og faglige identitet og integrere den præhospitale behandling yderligere i den samlede struktur i sundhedsvæsenet.

Ulla Hybel, juni 2016